

Ježíš však odešel na Olivovou horu. Na úsvitě přišel opět do chrámu a všechen lid se k němu shromažďoval. On se posadil a učil je. Tu k němu zákoníci a farizeové přivedou ženu, přistiženou při cizoložství; postaví ji doprostřed a řeknou mu: „Mistře, tato žena byla přistižena při činu jako cizoložnice. V zákoně nám Mojžíš přikázal takové kamenovat. Co říkáš ty?“ Tou otázkou ho zkoušeli, aby ho mohli obžalovat. Ježíš se sklonil a psal prstem po zemi. Když však na něj nepřestávali naléhat, zvedl se a řekl: „Kdo z vás je bez hříchu, první hod' na ni kamenem!“ A opět se sklonil a psal po zemi. Když to uslyšeli, vytráceli se jeden po druhém, starší nejprve, až zůstal sám s tou ženou, která stála před ním. Ježíš se zvedl a řekl jí: „Ženo, kde jsou ti, kdo na tebe žalovali? Nikdo tě neodsoudil?“ Ona řekla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš!“

Vydáváme se na cestu k Velikonocům. Je Popeleční středa, den přísného postu a pokání. Srovnatelná v tomto ohledu asi pouze s Velkým pátkem. Vnímáme, že jsou tu dva světy. Jeden profánní, ten venku, kdy lidé dále chodí do práce, jedí, baví se a bavit budou. Suchý únor- Tak na zdraví! Normálka. Popelec je nezajímá, ani není den volna. Druhý sakrální, kdy si uvědomujeme, že je tu možnost věnovat se svému vztahu k Bohu, zajet hlouběji pod povrch a vědomě se přidat na cestu s Ježíšem. Jsme zde, protože toužíme po smíření s Bohem, i lidmi. Kristus je v našem snažení Cestou i Cílem, Pomocníkem a Přítelem.

Jak se říká, sestry a bratři, půst není jen věcí úst. Čeho tedy? Tu bychom mohli odpovědět – srdce. Ale ústa bych určitě ponechal, protože příklad Ježíšův ukazuje na harmonii vnějšího a vnitřního. Marné, i Ježíš se postil – a to dost tvrdě. Na druhou stranu víme, že byl účasten svatby, pojídal s chudými i bohatšími – a nakonec mu vyčetli obojí - i to, že pomáhá bližnímu svému – protože to bylo v sobotu. Slovy televizní upoutávky – empatie, ne apatie.

Biblické texty nám v postu předkládané, nejsou jednoduché. Ale snad i proto se dobře pamatují a pro mnohé jsou vlastně krásné, byť je nedokážeme plně pochopit. Někdy mám chuť si postesknout se starým dobrým Sokratem: Víím, že nic nevíím. Nebo jinak. Věříme, ale nevííme.

Dnešní příběh všichni znáte. Zdá se, že má dobrý konec. Ale šlo o život. Můžeme jen tušit, jakou cenu měl život cizoložnice, že nebytí přítomnosti Ježíše, asi by dopadla podobně jako mnohé v té době. Co mě zarazí jsou především dvě věci. Tedy kromě toho, že z příběhu někteří vyvozují, že Ježíš uměl psát, protože přece kreslil cosi do písku. 1. Ten konec. Jdi a už nehřeš. Co je tím přesně míněno? Jdi – znamená osvobození, vyváznutí, volnost, ale už nehřeš? Měla začít řádný život? Dokáže někdo nehřešit? Čistě realisticky bych řekl, že měla jít, změnit svou profesi a snažit se pochopit a uchopit život ještě jinak. Jako dar.

2. Zarazí mě, jak se často zákoníkům a farizeům vysmíváme a říkáme si: Ten Ježíš jim to zase natřel. Jistě, část z nich, většina, ti nahoře, se postarali o to, aby skončil na kříži. Ale ne všichni. A tento příběh ukazuje, že se sami nad sebou dokázali zamyslet. Ježíšovo slovo jim otevřelo cestu k tomu, aby si uvědomili, jak to je nejen s tou ženou, ale taky s nimi.

Vstupujeme do postu. Každý by měl zpytovat svědomí a snažit se zjistit, jak na tom je. Život je složitý, někdy těžký, k neunesení, ale paradoxně právě i v tom můžeme vnímat Boží slávu, Boží přítomnost. Když jdeme k nemocnému a on nás povzbudí. Když jdeme k umírajícímu a on

řekne: Za všechno jsem vděčný Bohu. Když se setkáme s kolegou z jiné církve, očekáváme třeba povýšenost a on nás přijme jako bratra. Bůh se nám zjevuje v bližních a na to nesmíme zapomínat. Nejčastěji tak či onak problematických, potřebných a přitom společensky nevýznamných bližních.

Uvědomujeme si, že je spousta lidí na tomto světě, kteří nemají možnost volby. Protože žijí ve válce, protože mají hlad, protože to jinak nejde, než ze dne na den. My to dnes pořád máme jednodušší. Ten se přestane dívat na televizi, jiný nepije alkohol, či přestane kouřit. Další zase omezí užívání auta či internetu. Dnešní člověk nad tím vším kroutí hlavou a ptá se, jaký to má všechno smysl. Co se například přihodí na nebi a na zemi, když si odepřeme něco z toho, co se dnes jí? Důvody k postu jsou - hygienické, sociální, psychologické. Náboženských motivů je vícero. U začátku postů byl tento: Rozloučení se starým a očekávání něčeho nového, důležitého. Křesťanský půst má odpoutat zájem od věcí nedůležitých, a zaměřit ho k důležitému. Vnitřně očištěn a obnoven a přitom svoboděn má člověk lépe vnímat Boží záměry se sebou, s jinými, se světem.

Co nám může dát příběh o cizoložné ženě, která byla Ježíšem zachráněna? Jsou situace, kdy nemáme věci ve svých rukou a přece nás Ježíšovo slovo může osvobodit. Že i když v pohrdání lidmi, před Bohem máme svou důstojnost. I když opuštění a usvědčení, pořád máme naději. Že i když jsme něco pokazili, porušili, podlehli jsme, že můžeme být obnoveni. Někdy stačí málo a stane se mnoho.

Bůh dává šanci. Dává možnost začít znovu. Tam, kde to už lidé rozhodli a smrt je blízko, tam Bůh koná nepředstavitelnou mocí a láskou. Ano, ten příběh je o lásce. Není to jen sex, prostituce, tělesno, ale je to o kvalitě vztahů, o tom umět se zbavit předsudků, odpustit a otevřít srdce.

V tom je ten paradox. To, co Ježíš učil a žil, se právě jemu nedostalo. Byl odsouzen, mučen a ukřižován. Láska a milost lidí chyběly. Jak na to všechno zareagujeme? To si každý musí zodpovědět sám. Kéž je v tomto půst časem příhodným.